

Catalunya: petita en dimensions, gran en tradicions

CULTURA-TEATRE. Tres dies, tres funcions. La coproducció catalana "Vilafranca. Un dinar de Festa Major" del dramaturg vilafranquí Jordi Casanovas, s'ha representat aquest cap de setmana al teatre Kursaal de Manresa.

És la primera vegada que sis teatres catalans, amb la col·laboració de l'Ajuntament de Vilafranca del Penedès (Capital de la Cultura Catalana 2015) s'associen per estrenar una producció de gran format. "Els Teatres Amics", una associació formada per l'Atlàntida de Vic, Atrium Viladecans, el Teatre-Auditori Sant Cugat, el Teatre Auditori de Grans i el Kursaal de Manresa coprodueixen "Vilafranca. Un dinar de Festa Major".

L'obra forma part de la trilogia sobre la identitat catalana escrita pel dramaturg i director català **Jordi Casanovas**. La sèrie va començar amb "Una Història Catalana" i va seguir amb "Pàtria". Mentre que, al primer muntatge, la recerca de la identitat catalana se situava en les fronteres físiques i mentals del país i, en el segon, es posava el focus en el món de la política, l'art i la mitologia històrica, "Vilafranca" s'endinsa en el nucli d'una família tradicional catalana i en el debat individual sobre la pròpia personalitat de cadascun dels membres.

El muntatge emociona perquè és el reflex real d'una família. Tots hem viscut episodis com els que es relaten. Tothom té un germà o un cunyat amb qui no es porta bé, una rivalitat no resolta amb una cosina o una germana, una rancúnia contra la sogra o la mare enterrat fins al fons del cor? Ho hem vist, ho hem viscut o, si més no, ens ho han explicat. A totes les famílies hi ha qui procura mantenir unit el clan als dinars de festa. A l'obra, aquest algú es l'avi. Un avi que està malalt d'Alzheimer.

Foto: Kursaal Manresa

Som a l'any 1999, el 30 d'agost. És Sant Fèlix, la Diada de la Festa Major de Vilafranca. La Cristina ha convidat a dinar els pares, germans i nebots. El pare té Alzheimer i quasi no reconeix els fills, ni a les joves, ni als gendres, ni tampoc els néts. Aquest, serà l'últim dinar que passarà conjuntament la família.

Hi ha tensions perquè hi ha problemes i temes econòmics mal resolts, però, per sort, encara els queden restes d'amor i la petita tradició que és molt important i pesa, pesa molt.

L'obra és coral. Onze actors a escena representant diferents papers en diferents èpoques. I això comporta dificultats, però, en aquest cas, no, el càsting és perfecte: no es podien triar millors intèrprets per a cada paper.

Cal fer menció també d'un petit detall: la banda sonora. No és el més important, però en les bones obres, tot suma. En aquest sentit, l'aportació d'Anna Roig i l'ombra de Ton Chien dona un toc de qualitat amb una preciosa cançó que sona en els moments més adequats.

Per tant, una conjugació perfecta per haver fet gaudir durant tres dies al públic manresà. L'empatia es va apoderar de cada butaca del teatre. Costava visualitzar-hi espais buits o persones sense el rostre feliç. Catalunya és un país fet a base d'una història i unes tradicions mil·lenàries. Forjat de derrotes. Tenim un tarannà molt propi, molt identificable. I el fet que en aquesta obra s'hagi aconseguit plasmar-lo i, fins i tot, se n'hagi rigut, no fa més que denotar la gran capacitat que tenim els catalans. La capacitat de saber-se interpretar i riure's d'un mateix. No totes les cultures poden dir el mateix.

Foto: Kursaal Manresa

En acabar, el públic, molt entregat, va aplaudir amb ganes i va fer sortir a saludar els actors diverses vegades. Només queda agrair al Kursaal i als altres cinc teatres catalans no barcelonins la coproducció d'una de les produccions cridada a esdevenir de les millors de l'any. Enhorabona!